

În Seria Genesis au apărut:

A 12-a planetă – Sitckin Zecharia

Codul cosmic – Sitckin Zecharia

Întoarcerea la geneză – Sitckin Zecharia

La începutul timpului – Sitckin Zecharia

Războiul zeilor cu oamenii – Sitckin Zecharia

Regatele pierdute – Sitckin Zecharia

Sfârșitul lumii 2012 - Armagedon – Sitckin Zecharia

Trepte spre cer – Sitckin Zecharia

O lume ascunsă – Raymond Bernard

Anunnaki din Nibiru – Gerard R. Clark

Ampretele zeilor – Graham Hancock

Sfidarea timpului – Sorin Ștefănescu

Contact – Jacques Valée

Atlantida Imperiul pierdut – Dan Apostol

Disparații misterioase – Dan Apostol

Dr H.C. Raoul Montandon

Lumea invizibilă

Dr H.C. Raoul Montandon
Lumea invizibilă

© by Dexon Office, 2021

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN 978-606-050-181-7

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MONTANDON, RAOUL

Lumea invizibilă / Dr. H.C. Raoul Montandon. -
București : Dexon, 2020
ISBN 978-606-050-181-7

0

INTRODUCERE

*„Acolo unde faptele vorbesc,
nu există nici un motiv ca noi să tăcem.”*
J.-J.Rousseau

*„Faptele sunt maiestrii cărora trebuie
să ne supunem.”*
Ch.Richet

*„Trăim într-o epocă în care ignorăm faptele
și concluziile care se pot trage
din simpla lor observare.”*
Livius

Materia care face obiectul acestui volum trebuie abordată cu vederi largi și obiectivitatea pe care le cere studierea spiritualismului experimental. Risipind cu dărnicie convențiile și prejudecățile, într-adevăr este important să devii, înainte de toate, sclavul faptelor, deoarece acestea, așa cum spunea Ch.Richet *„sunt maiestrii cărora trebuie să ne supunem”*, și pentru a se elibera de această servitute (constrângere), eminenti filozofi și profunzi gânditori au elaborat sisteme care nu ne sunt de nici un ajutor pentru soluționarea problemelor pe care ne-am propus să le abordăm din nou¹ în aceste pagini.

Un sistem filozofic, o doctrină, o teorie, o tradiție, vor fi, probabil, în măsură să ne seducă, dar dacă nu țin cont de fapte, pot ele să ne aducă în căutarea adevărului!

¹ Vezi operele noastre anterioare: *Moartea, această necunoscută* și *De la animal la om*.

Fără îndoială, vor spune unii, dar, în materie de psihism, faptele au fost atât de des produse de simulatori sau de mistificatori, încât nu pare deloc înțeles să le atribuim vreo valoare.

Această împotrivire, auzită atât de des, se bazează, în realitate, pe o necunoaștere absolută a ceea ce se întâmplă. Dacă, în acest caz, ca în toate domeniile în care acționează inteligența umană, escrocilor le-a plăcut să abuzeze uneori de credulitatea persoanelor naive, sau de experimenterii mai puțin calificați, nu este mai puțin adevărat, că numărul observațiilor minuțios verificate, și care au relevat fenomene autentice, balansează în defavoarea cazurilor contestabile și îndoielnice. A trecut mai bine de jumătate de secol de când profesorul Challis, de la Universitatea din Cambridge, declara: „*Mărturiile care vorbeau despre fenomene ale spiritelor au fost atât de numeroase și atât de grăitoare, încât trebuie admis, fie că faptele sunt reale și exact așa cum au fost relatate, fie că nu mai este posibil să credem, indiferent de fapte, în mărturiile oamenilor*” și mai recent, Cardinal Lépicier spunea: „*Se pare că, în ultimul timp, moda a fost ca toate fenomenele legate de spirit să fie considerate frauduloase și datorate escrocheriei mediilor. Într-adevăr acesta a fost cazul a numeroase din aceste manifestări, dar a le marca pe toate cu pecetea unei înșelătorii dezonorante, constituie un procedeu net antiștiințific*”².

Indiferent de situație, dacă o parte din faptele relatate trebuie eliminate, rămâne, de altfel, un număr suficient pentru ca acestea să fie demne de încredere, și ar însemna o sfidare a bunului simț, refuzul examinării observațiilor care au fost adunate de mii de persoane, aparținând claselor celor mai luminate ale societății.

Știm că spirite timorate se întreabă încă dacă știința este autorizată să introducă în domeniul său de studiu aceste fenomene; că n-ar fi deloc bine să amestecăm știința, numită ocultă, cu știința adevărată? Personal, noi nu credem în existența a două științe. Pentru noi, știința este una singură: aceasta reprezintă efortul spre cunoașterea legilor naturale; înseamnă studierea universului și a tot ceea ce se întâmplă aici; înseamnă căutarea adevărului. Scrutarea misterelor lumii pentru a înțelege mai bine acest adevăr ne apare ca o cercetare cu atât mai legitimă, cu cât ea oferă cheia numeroaselor fenomene, al căror sens scapă încă unui mare număr de persoane, care, deși se consideră credincioși, n-au găsit o explicație rațională acestora.

Așa cum a remarcat M.Paul Brunton, inteligența modernă, care este foarte deschisă, cere și trebuie să obțină o mai bună prezentare a Adevărului, decât prin simpla expresie a aspirațiilor religio-moralo-senti-

mentale: „*Noi trăim, afirmă el, o perioadă intelectuală în care o întreagă serie de noțiuni trebuie prezentate într-o manieră care face apel la inteligența logică. Orice altă atitudine ar avea ca efect să ne facă să privim anumite învățăminte ca pe o poezie, sau ca noțiuni accesorii bune de luat în seamă în momente de dezechilibru*”³.

Predominanța, în cazul nostru, a elementului științific și răspândirea largă a cunoștințelor au dezvoltat într-adevăr inteligența omului. De aceea înfățișarea modernă a adevărului trebuie să apeleze în egală măsură atât la rațiune, cât și la inima sa.

Cei care au fost educați la școala raționalistă le-a fost greu să accepte ca adevăr demonstrat concepțiile în contradicție cu bunul simț, sau care sunt în opoziție flagrantă cu informațiile din practică. În acest mod științele preistorice și antropologice au dăruit deja afirmații care deveniseră dogme. Psihologia, atunci când i se vor alătura studii aprofundate despre facultățile supranormale, va fi în măsură să facă același lucru.

În 1941, Universitatea din Geneva a decernat premiul „Georges Regard” domnului M.Jean Friedel, pentru o expunere intitulată „Încercare de sinteză între rezultatele științei biologice și afirmațiile credinței creștine”⁴. Ceea ce ne-a frapat, în mod deosebit, la acest studiu al unui creștin convins, a fost capitolul în care autorul analizează cum ar putea explica logic faptul că Iisus a apărut într-un corp vizibil și tangibil, după moartea sa pe cruce.

După ce a încercat diverse supoziții, domnul M.Friedel recunoaște cinstit incapacitatea sa de a lămuri misterul reînvierii. Acest termen luat în sensul de revenire temporară la condițiile terestre: „*Am căutat mult, afirmă el, și n-am găsit nici un fapt natural, căruia să i se alăture învierea corporală a Salvatorului nostru*”. Cât de mult i-a fost facilitată soluționarea acestui mister, dacă, decât să le țină bucuros la distanță, mai curând M.Friedel s-ar fi mărginit să examineze faptele, ca cele despre care a vorbit în partea a doua a acestei cărți⁵ și care oferă soluția unei probleme care, pentru mulți creștini, rămâne încă de nerezolvat. Dacă, într-adevăr, așa cum ne propunem să demonstrăm, sunt cazuri în care oamenii, după ce au trecut pe celălalt mal, au găsit de cuvânt să ne facă o vizită temporară, tot așa, din cel mai bun motiv putem admite ca naturală revenirea temporară a lui Iisus lângă discipolii săi, a doua zi după crucificare.

³ Paul BRUNTON: *Calea ascunsă*, p.134.

⁴ Jean FRIEDEL: *Biologia și credința creștină (Despre o sinteză între rezultatele științei biologice și marile declarații ale credinței creștine)*, Paris, Ed. Je Sers, 1942.

⁵ Această a doua parte va fi redată într-un volum ulterior.

În acest volum, ca și în următorul, nu vom prezenta decât fenomenele cele mai evidente din lumea mediilor fizice prin: scriere directă (sau independentă), voce directă (sau independentă), fotografie transcendentă, materializări, și nu vom vorbi decât accidental de alte manifestări.

Am putut să constatăm de mii de ori că multor persoane – care poartă, de altfel, un real interes studiului spiritualismului experimental – le repugnă să se ocupe de manifestări fizice din lumea mediilor, pe care le consideră ca inferioare, sau chiar inoportune. Aceste fapte au totuși valoarea lor, rațiunea lor de a fi, căci acestea ating cu atât mai mult imaginația și se bucură de o mai mare încredere la neîncredători decât cele mai frumoase discursuri.

În realitate, dacă clasificarea general adoptată, de a grupa în două clase manifestările mediilor: mediile indelectuale (sau subiective) și mediile fizice (sau obiective), pare destul de comodă, în realitate este extrem de dificil să atribuim strict fenomenele uneia sau alteia din cele două categorii, deoarece fenomenele specifice mediilor se combină adesea foarte strâns.

În rest, dacă reflectăm la aceasta, o manifestare de ordin intelectual – indiferent cât de elevat este conținutul mesajului – împrumută mereu, în ultimă instanță, un mijloc material de exprimare. Cele mai elevate speculații ale filozofilor, cele mai frumoase versuri ale poetului, învățămintele credinței, nu ajung la noi decât prin intermediul vocii (vibrarea aerului) sau prin intermediul peniței. Și, în acest ultim caz, nimeni nu se va gândi să pretindă că „spiritul” filozofului, al poetului sau al reprezentantului bisericii a venit să locuiască într-o peniță, în timp ce adesea se aud persoane spunând cu indignare: „Cum poate un spirit superior să vină de Dincolo ca să locuiască în picioarele unei mese sau a unui gheridon (masă rotundă cu unu sau trei picioare)”. Bineînțeles, cu siguranță că nu el o face; el se mărginește pur și simplu să împrumute o masă pentru a lovi în ea litere (printr-o simplă convenție), exact așa cum un scriitor se folosește de peniță și de cerneală pentru a-și exprima gândurile; în ambele cazuri, acestea nu sunt decât simboluri convenționale, destinate concretizării unei idei, unui gând. Nu este vorba aici să cerem unui spirit să folosească unul din aceste procedee în defavoarea celuilalt. Chemați să trăim într-o lume materială, suntem supuși legilor materiei, iar locuitorii lumii invizibile, atunci când încearcă să intre în contact cu noi, nu vor ști să scape din aceasta.

Iată ce spune, cu privire la aceasta, un spirit de o înaltă educație spirituală, ale cărui mesaje constituie o adevărată învățătură: „...Eu n-am vrut să spun că trebuia să respingem toate manifestările experimentale, chiar materiale, atunci când acestea erau făcute în scopul

educației, luminării și al științei; într-adevăr, acesta este primul eșalon de pe «scara lui Iacob», a cărei imagine face atât de clară gândirea mea: într-o oarecare măsură, mecanismul asociației interspirituale face ca eu să revin mereu aici. Materialiștii, scepticii, agnosticii..., într-un cuvânt toți «Toma necredincioși» ai științei și ai lumii, vor fi greu de convins la o primă abordare prin probe spirituale. Evrei și păgâni ai primului secol creștin, au fost conduși spre credință prin vederea minunilor, care însoțeau prezicerile apostolilor și explicația «Marii Vești».

Mai există și astăzi tradiționaliști orbi, increduli și ateii, totdeauna gata să cenzureze, să blameze zeflemitor sau indignați. Lăsați să se împlinescă pentru ei dovezi pe care lipsa voastră de credință le face atât de slabe și de imperfecte. Spiritele care sunt pregătite pentru acest tip de manifestări, nu locuiesc deloc, în general, sfera celor care vin în ajutorul spiritual al persoanelor iubite. Aflați în apropierea vieții terestre, le este mai ușor, fără să le displacă, să se servească de mijloacele materiale pentru a dovedi supraviețuirea umană. Totuși, dacă vă veți asocia cu ei, în scopul edificării și cercetării, și pentru că sufletele voastre temătoare nu știu deloc să descopere comunicarea pur spirituală, veți profita din plin de aceste ore petrecute pentru scrutarea misterelor celor mai importante ale vieții supratereștre.

... Prin preocupările și gândurile voastre obișnuite, atrageți în jurul vostru spiritele pe care le merită personalitatea voastră morală. Studiarea chimiei aplicate nu este mai puțin nobil decât teoremele cele mai frumoase... un singur lucru fiind necesar: «de ce-ul» muncii dumnea-voastră care trebuie să fie la înălțimea unei științe atât de sacre. Tu vezi că noi nu respingem ca pe un păcat toate materializările, toate faptele care vă par stranii și care constituie embrionul exact al actelor, nu mai puțin miraculoase, pe care apostolii le împingeau până la apogeul lor, invocând numele lui Iisus (Christ). Aceasta poate chiar să deschidă ochii celor orbi, care, pentru a crede, au nevoie să vadă: «*Priviți mâinile și picioarele mele; atingeți carnea mea în care curge sângele cald al venelor mele. Dați-mi să manânc și să beau.*» (Luca, XXIV, 39 – 41) au fost dovezile probatoare ale «Celui Înviat» către apostoli, mult prea tulburători pentru a crede”.

... Noi reînviem la fiecare oră și atunci când voi ne chemați alături de voi, ne îndreptăm spre voi cu iubire și cu atenția mărită. În ciuda promisiunii lui Iisus (Christ): «*De acum înainte voi veți vedea Cerul deschis și Îngerii urcând și coborând asupra Fiilor omului...*» (Ioan, I.52), în ciuda dovezilor oferite ca exemplu de Messia, oamenii ezită încă. *Biserica este, în mare parte, responsabilă de aceste îndoieli: ea ar trebui să le risipească și să urmeze calea fondatorilor ei, conștienți de subțirimea vălului care separă cele două lumi.*

... Aveți nevoie, ca și copiii mici, de manifestări aproape grosolane (bătăi accentuate, materializări, etc.). Am rămâne foarte surprinși de această atitudine, dacă amintirile noastre terestre nu ne-ar oferi explicația”.

În două lucrări anterioare ne-am fixat ca scop să demonstrăm, apelând la surse diverse, că distrugerea corpului fizic – la om, ca animal superior – nu conduce la anihilarea conștiinței (gândire, memorie, sentimente, etc.) care survine dizolvării materiale. În acest nou volum, ca și în cel ce va urma după acesta, ne-am propus să lămurim o serie de fapte care aduc argumente în sprijinul tezei pe care o apărăm.

Sperăm că cititorii noștri vor binevoi să recunoască că n-ar fi rezonabil să continue să vadă în spiritualismul experimental doar un ansamblu de observații și experiențe datorate unor mistificatori, sau imaginației dereglate a persoanelor credule și naive. Cum s-ar putea într-adevăr admite că o astfel de impostură ar fi putut să continue după aproape un secol de investigații, în medii extrem de diverse și în condiții la fel de variate!

A presupune că cei care fac parte din acest imens corp de observatori și de experientatori, care cuprinde savanți de prim rang, filozofi, gânditori, medici, oameni ai bisericii, etc.s-au lăsat și se mai lasă încă păcăliți, ar fi cu adevărat ridicol, iar faptele constatate pe deplin sunt astăzi mai mult decât suficiente pentru a mărturisi elocvent contrariul.

Și dacă acum am fi întrebați care au fost motivele care ne-au condus la redactarea și la difuzarea acestor patru volume, în timp ce știam cu siguranță că ne-ar fi criticat dezinteresat și ar fi făcut să ne îndoim până și de echilibrul nostru mental, le răspundem astfel:

De mult timp deja, ne-am putut convinge că faptele, despre care vorbim în aceste cărți, sunt, în țara noastră, puțin sau prost înțelese; mulți chiar le ignoră sau n-au auzit vorbindu-se despre ele decât accidental de la persoane insuficient informate sau făcuți, din motive tendențioase, să le denatureze sensul, în așa fel încât, din această ignoranță, să rezulte raționamente eronate și concepții false.

Ori, este foarte clar că pentru a avea o filozofie sănătoasă, sau pentru a susține convingeri religioase, este extrem de important să nu se rămână deloc în ignoranța manifestărilor a căror cunoaștere și corectă interpretare sunt în măsură să furnizeze elemente de o indiscutabilă valoare pentru soluționarea problemelor esențiale cu care se preocupă aceia pentru care o încetineală nativă sau o arterioscleroză intelectuală, n-au anihilat nevoia de a învăța și dorința de a cunoaște.

Ni se pare inadmisibil ca, exact în examinarea unei probleme, cum ar fi cea a morții sau a supraviețuirii – cum există încă tendința să se facă – să se neglijeze în mod deliberat un întreg ansamblu de fapte, astăzi bine stabilite.

Ce s-ar putea spune despre un fizician, un chimist, un astronom, etc. care la elaborarea teoriilor sale nu ar ține cont de o parte a rezultatelor obținute de colegii săi în domeniul observării și experimentării? Probitatea științifică nu autorizează astfel de escamotări, fără de care informațiile științei experimentale ar risca să devină suspecte în ochii cercetătorilor de bunăcredință.

Deci dorința de a face cunoscut un anumit număr de fapte, puțin sau insuficient cunoscute, a motivat eforturile noastre. Astfel se justifică, credem noi, impresia acestor volume, care reprezintă, în spiritul nostru, diversele corpuri de clădire ale unui singur și același edificiu.

Ar putea acestea să-și îndeplinească misiunea, care constă în a atrage atenția și a aduce unora speranța care se infiripă în inima celui care poate să spună cu certitudine: „Cred pentru că știu”.

CAPITOLUL I

Legitimitatea studiilor psihice și opoziția bisericii

Până acum, metafizica a rămas, cu foarte puține excepții, marginală în programele universitare.

Explicația constă, fără îndoială, în faptul că manifestările supranormale comportă un aspect filozofic și religios, care fac interpretarea lor destul de delicată, și probabil și pentru că învățămintele care se desprind de aici, sunt, în anumite privințe, în contradicție cu câteva postulate ale științei academice.

Indiferent care este motivul, este ciudat că observații a căror studiere aprofundată ar putea contribui la îmbogățirea cunostințelor noastre actuale despre psihologie, fiziologie, și mai ales despre geneza și procesele de organizare a substanțelor protoplasmice, rămân literă moartă pentru mediile universitare.

Nu este mai puțin surprinzător să constatăm că filozofii n-au mai făcut deloc din aceasta un caz, în timp ce fenomenele examinate conțin un precept indispensabil elaborării sistemelor care pretind să aducă observații pertinente asupra omului și lumii.⁶

⁶ Deși, aproape de un secol, o importantă grupare de cercetători – dintre care numeroși s-au afirmat în diverse domenii ale științei – au subliniat prin lucrările lor importanța fenomenelor specifice mediilor, astăzi, marea majoritate a filozofilor, psihatrilor, medicilor, fie le ignoră, fie nu țin cont de ele deloc. Se poate spune despre ei ceea ce remarca recent pastorul Jean Schorer, care vorbea despre studierea Bibliei: „Tot ceea ce eminente spirite au descoperit, spune el, prin studierea atentă și laborioasă a textelor Bibliei, este studiat în facultățile de teologie din lumea întreagă, dar studenții din aceste facultăți, o dată deveniți pastori și absorbiți de sarcinile numeroase ale misiunii lor, nu mai țin cont de acestea. Marea majoritate vorbește despre Biblie ca și cum savanții

În sfârșit este dezolant să observi ostilitatea cu care sunt întâmpinate astfel de cercetări de către oamenii bisericii, care se consideră aparținând credinței creștine. Deși această atitudine răuvoitoare își caută justificarea în motive destul de divergente – și adesea contradictorii – nu îi discreditează deloc pe cei care practică spiritualismul experimental; ceea ce pare cu atât mai puțin legitim este că aceștia din urmă fac eforturi să adune mărturii care vorbesc favorabil despre concepțiile spiritualiste și care sunt, din această cauză, în contradicție cu teoriile materialiste curente.

Tocmai am afirmat că motivele acestei opoziții își au originea în cauze divergente. Într-adevăr, motivele invocate de reprezentanții Bisericii reformate nu sunt aceleași cu cele ale membrilor Clerului Roman. Să ne explicăm afirmația.

Cu foarte puține excepții, corpul pastoral se bazează, pentru condamnarea studiilor noastre, pe un anumit număr de decizii relevate în Vechiul Testament. Într-un studiu riguros, Ed.Dujardin⁷ a răspuns magistral la obiecțiile care ni s-au adus la această problemă. Argumentele aduse de către autor sunt de un perfect bun simț și vrem să cităm câteva care merită să fie cunoscute și meditat asupra lor de către toți cei care persistă să se îndoiască de legitimitatea unor astfel de studii.

„Am putea, afirmă Dujardin, să continuăm o lungă enumerare a prescripțiilor și interdicțiilor diverse, precise și riguroase, pe care textul biblic le pune în gura lui Dumnezeu, pentru a le impune popoului evreu, în numele și prin autoritatea lui Moise. Dar este inutil să ne pierdem în detalii. Ne mulțumim să remarcăm interdicțiile și deciziile respective, care constituie un ansamblu omogen, un tot indivizibil, într-un cuvânt, un cod, adică o culegere de legi, un sistem complet de legislație, căruia i s-a dat numele de *legislație mozaică*. Și acum, celor care invocă anumite pasaje din această lege veche pentru a condamna doctrina sau practica spiritualismului modern, le vom pune, pur și simplu, câteva întrebări:

– Ce faceți voi pentru voi înșivă, din anumite interdicții, din anumite prescripții pe care le-am enumerat mai sus?

– Sunteți circumciși?

– Nu. Deci meritați să muriți deoarece ați violat alianța perpetuă dintre Dumnezeu și poporul său.

istorici n-ar fi fost transpirat în fața manuscriselor *pentru a glorifica adevărul înainte de toate. (O carte consacrată de venerarea secolelor: Biblia. Despre ceea ce ea nu este și despre ceea ce este, Geneva, Tipografia W.Kreis, 1944, p.12). (p.21-22)*

⁷ Studiu despre spiritualismul modern și Biblie, Ed.DUJARDIN, Geneva, 1935. (p.22)